

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

Ακούγοντας τὰ λόγια μου αὐτά, ὁ κ. ντὲ Μερσιέ πήρε ἔξαφνα ἔξωφρενα ὑποβὰρ ὄμο καὶ, κιντίζοντάς μου μὲ γλυκύτητα στὰ μάτια, μοῦ εἶπε:

— "Ἀκουσε, κὼρ η μου... Μὲ ρωτᾶτε ποῦ θὰ καταφύγετε;... Τὸ σπῆτι μου αὐτὸ βρισκεται στὴ διάθεσί σας... Λογαριάστε τὸ σὰν δικό σας... Κι' ἔπειτα γιατί;...

Μὰ ἔξαφνα στάθηκε σὰν νὰ μὴ τοῖμοῦσε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο. Τότε ἐγὼ τὸν ρώτησα:

— Τὶ θέλατε νὰ πητε; Λέγετε... Μὴ διστάζετε... Πρέπει νὰ τελειώη αὐτὴ ἡ κατάσταση τῆς ἀγωνίας.

— Ναι, κ' ἐγὼ τὴν ἴδια γνώμη ἔχω. Ἀκούστε... Ὁ Γαστὼν, ὅπως σὰς εἶπα, εἶνε δυνατός, πολὺ δυνατός... Δὲν θὰ μπορέσετε λοιπὸν νὰ ξεφύγετε ἀπὸ τὴν ἐκδίκρισι τοῦ παρὰ μόνον ἂν εἴχατε ἓνα προστατή... ἓνα νόμιμο προστατή...

Ἐτόνισε τὶς τελευταῖες τὸν λέξεις καὶ κατόπιν ἐξακολούθησε: — Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ σὰς προστατεύω ἐγὼ καὶ μὲ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ μου ἀκόμα, μὰ μὲ ποῖο δικαίωμα θὰ τὸ κάνω αὐτό;... Δὲν εἶμαι κὰν συγγενής σας... Ἐφόσον δὲν εἶμαι συγγενής σας, ἡ προστασία μου μπορεῖ νὰ παρεξηγηθῇ... Τὸ σέφτηκα πολὺ τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ κατέληξα στὸ συμπέρασμα ὅτι μὰ μόνον λυσις ὑπάρχει.

— Ποιά; τὸν ρώτησα ἐγὼ χωρὶς νὰ ὑπομνήσασμαι καθόλου ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ.

Ὁ κ. ντὲ Μερσιέ πήρε τότε τὸ χεῖρ μου μέσα στὸ δικό του καὶ, κιντίζοντάς με στὰ μάτια, μοῦ ἀπάντησε:

— Νὰ γίνετε σὺζυγὸς μου...

Ἀμέσως ἐγὼ πετάχτηκα ἀπ' τὴ θέσι μου κατάπληκτος. Τὸν κιντίζα νουίζοντάς πὼς δὲν εἶχα ἀκούσει καλῶς, πὼς τ' αὐτὰ μου μὲ εἶχαν γελάσει.

— Σὰς τρομάζει ἡ πρότασίς μου; ἔκανε τότε ἐκείνος μὲ κάλοιο τόνο παραπὸν στὴ φωνή του. Ἔχετε δικη, ἀγαπημένο μου παιδί... Καὶ βίος... καὶ ὄμο... Μονάχα κοτὰ μου θὰ βρίζατε τὴ γλυκεῖα καὶ γαλήνια αὐτὴ εὐτυχία ποὺ τόσο ἔχετε δνειροπολήσει... Εἶμαι ἀνδρὸς ὄμοιος πειὰ κ' αὐτὸ ἀσφαλῶς ἀποτελεῖ μὰ ἐγγύησι γιὰ ὅσα σὰς λέω... Κοντὰ μου θὰ βρῆτε περισσότερο τὸν στοργικὸ πατέρα παρὰ τὸν νεαρό κ' ἐπιπόλοιο σὺζυγο... Ἔχετε, ἀλλοίμονο, παρὴ πείρα ἀπὸ τοὺς νέους, καὶ δὲν ἐπιμένω περισσότερο ἀπὸ ζήτημα αὐτό...

Ὅταν ὁ ἱερεὺς εὐλόγησι τὴν ἐνωσί μας, ὁ Γαστὼν δὲν θὰ τοῖλήσῃ πειὰ νὰ σὰς ἐνοχλήσῃ... Τὶ λέτε γιὰ ὅ' αὐτὰ;... Σκεφθῆτε καὶ ἀπαντήστε μου... Ἀδτι, σὰς ἐπανάλαμβάνω, εἶνε ἡ μόνη λύσις.

Ἐγὼ ἐντωμαστὰ εἶχα συνέθει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μου κατάπληξι. Ὅσο μιλοῦσε ὁ ντὲ Μερσιέ, σκεφτόμουν τὰ λόγια του. Ἡ λογικὴ μοῦ ἔλεγε πὼς εἶχε δικη, μὰ ἡ καρδιά μου μιλοῦσε διαφορετικὰ... Στὴν ἀρχὴ μάλιστα ἡ ἰδέα ἐνὸς γάμου μαζὺ του μοῦ εἶχε φανεῖ κομικὴ...

Μὰ τί θὰ γινόμουν;... Ποῦ θὰ κατέφευγα, ἀφοῦ ὅλα τὰ μοναστήρια τῆς Γαλλίας ἦσαν πειὰ κλειστὰ γιὰ μένα;... Δὲν μπορούσα ἔξ ἄλλου νὰ παρατείνω ἐπ' ἀπειρομὴ τὴν διαμονὴ μου στὸ σπίτι τοῦ κ. ντὲ Μερσιέ. Τὶ θὰ ἔκανα; Τὶ θὰ ἔκανα; Διὸ λύσεις παρουσιαζόντουσαν μὲρὸς στὰ μάτια μου... Ἡ ἔλπετε νὰ δεχθῶ τὴν πρότασί τοῦ κ. ντὲ Μερσιέ, ἢ νὰ πεθάνω, ν' αὐτοκτονήσω δηλαδῇ...

Σπὶ ὁμολογῶ ὄμοι, ἀγαπητὴ μου Μάρθα, ὅτι ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας μὲ τρομάζει, γιὰτὶ εἶνε ἐντελῶς ἀντίθετη πρὸς τὶς θερησκευτικὰς μου πεποιθήσεις.

Ἐπρεπε νὰ σκεφθῶ... Δὲν μπορούσα ν' ἀπαντήσω ἀμέσως, ἀσπυλόγηστα. Γι' αὐτὸ εἶπα τὸν κ. ντὲ Μερσιέ:

— Ἀκούστε, κύριε ντὲ Μερσιέ. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀπαντήσω ἀμέσως σὲ ὅσα μοῦ εἶπατε... Τὸ ζήτημα εἶνε σπουδαῖο, ἡ κατάσταση κρίσιμη καὶ πρέπει νὰ σκεφθῶ. Ἄδστε μου εἰκοσιτέσσερες ὥρες προθεσμια καὶ αἶριο, τὴν ἴδια ὥρα, θὰ σὰς ἀπαντήσω.

— Ὅπως θέλετε, κύριε, μὸ ἀπάντησε ὁ ντὲ Μερσιέ. Καὶ ἀφοῦ μοῦ φίλησε μὲ σεβασμὸ τὸ χεῖρ, ἀποσύρθηκε.

Μόλις εἶμωνα μόνη, ἔξαπασα σὲ λυγμούς... Ἡ ἀπελπισία μου κ' ἡ συντριβὴ μου ἦταν ἀπεριγραπτῆ... Ἡμουν μὰ γυναῖκα χωρὶς ὄμιλο, χωρὶς στέγη, χωρὶς προστασία, κνημημένη ἀπὸ ἓνα ἀνδρακο, τὸν ὁ-

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

χεῖρ του στὰ χεῖλή του καὶ μοῦ ψιθύρισε, πλησιάζοντάς με τὸ στόμα του σ' αὐτὴ μου, σὰν νὰ φοβόταν μήπως τὸν ἀκούσει κανεὶς:

— Κυρία, θέλω νὰ σὰς μιλήσω...

— Μιλήστε μοι, τὸν ἀπάντησα παραξενευμένη μὲ τὴ μυστηριώδη σῆσι τοῦ.

— Ὅχι πὼρα... Θέλω νὰ σὰς μιλήσω ἰδιαίτερος...

— Ἐσεῖς; Θέλετε νὰ μοῦ μιλήσετε ἰδιαίτερος; ἔκανα μὲ μεγαλεῖτη ἀκόμα ἐκπληξι.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ θόρυβος βημάτων ἀκούστηκε.

Τότε ὁ Ἰωσήφ μοῦ ψιθύρισε:

— Νὰ μὲ περιμένετε ἐδῶ τὰ μεσάνυχτα... ἀφραγτός!... Θέλω νὰ σὰς σώσω ἀπὸ τὴν καταστροφὴ... Προσάντων οὔτε λέξι στὸν κύριο μου...

Καὶ ἀμέσως ἀπομακρύνθηκε ἀρίνοντάς με κατάπληκτος.

Τὶ μυστήριον ἦταν αὐτὸ πάλι; Τὶ ἤθελε νὰ μοῦ πῇ αὐτὸς ὁ ὑπηρετῆς, τόσο ἐμπιστευτικὰ καὶ σὲ τόσο ἀκατάλληλῃ ὥρα;

Χίλιες ἰδέες περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό μου, μὰ καμμιὰ δὲν μὲ διαφορῆζε, καμμιὰ δὲν μὲ καθιστοῦχε...

Ἐκείνο ποῦ μὲ ἀνησυχούσε ἰδιαίτερος ἦταν ὅτι ὁ Ἰωσήφ ἐνεργούσε κρυφὰ ἀπ' τὸν κήρυτό του, στὸν ὅποιο ἐν τούτοις ἦταν τόσο ἀφοσιωμένος. Γιὰ μὰ στιγμὴ σέφτηκα νὰ μὴ τὸν δεχθῶ τὴ νύχτα, μὰ ἓνα μυστικὸ προαισθημα μοῦ ἔλεγε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν δεχθῶ...

Ἀντιπρονοῦσα μάλιστα πότε νὰ περάσῃ ἡ ὥρα καὶ νὰ φράσων τὰ μεσάνυχτα... Τοῦ κάκου προσπαθοῦσα νὰ διώξω τὴν ἀγωνία μου, προσηλόνοντας ἄλλο τὸ σκεψι μου...

Τὰ μεσάνυχτα ἔφρασαν τέλος... Ἡ ἀντιπρονοῦσα μου καὶ ἡ ἀγωνία δὲν εἶχε πειὰ ὄρα... Περιμένα τὸν Ἰωσήφ καὶ συγχρόνως ἔτρεμα μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ μοῦ ἀκοκάλυπτε τρομερὰ, καταληκτικὰ πράγματα. Γιὰ νὰ μὴν ὑπομνηστὴ κανεὶς τίποτε, εἶχα σβύσει τὸ φῶς στὸ δωμάτιό μου κ' ἔτσι βρισκόμουν μέσα σ' ἀπόλυτο σκοτάδι...

Ἐξαφνα τότε ἀκούσα βήματα στὸ διάδρομο, βήματα ἀνάλαφρα καὶ σιγανὰ ποῦ μόλις ἀντηροῦσε τὸ τριξίμο τους ἐπάνω στὸ πάτωμα...

Κατάλαβα πὼς ἦταν ὁ Ἰωσήφ. Ὅσοσο περιμένα νὰ μοῦ χτυπήσῃ πὼτα τὴν πόρτα γιὰ νὰ τοῦ ἀνοιξῶ... Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν κ' ἄλλα βήματα, βαρῆ καὶ βιαστικὰ αὐτὴ τὴ φορὰ, φωνὲς δυνατὲς καὶ κατόπιν ἔνας θόρυβος, σὰν νὰ πάλευαν διὸ ἄνδρες...

Δὲν ἤξερα τί νὰ ὑποθέσω... Μὴ μπορούντας νὰ συγκρατηθῶ πειὰ, ἀνοιξα τὴν πόρτα κ' ἔβρεξα ἔξω... Μὰ μέσα στὸ σκοτάδι δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω τίποτε. Ἀκούσα μόνον καθάρη στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ μακροῦ διαδρόμου μὰ πνιγμένη φωνὴ ἀγωνίας καὶ τίποτε ἄλλο...

Ἐπειτα ἀπλόθηκε ὀλόγυρο κ' ἡ ἴδια ἀπόλυτη σιωπὴ, ὅπως πρῶτα... Τὶ εἶχε συμβεῖ λοιπὸν;... Ποῦς εἶχε ἐμποδίσει τὸν Ἰωσήφ — γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν, εἶχα ἀναγνωρίσει τὴ φωνὴ του — νὰ φράσῃ ὡς ἐμένα;

Ποῦς ἄλλος ἀπὸ τὸν ντὲ Μερσιέ;... Αὐτὸς μόνον θὰ εἶχε σμψέρον νὰ μὴ μιλήσῃ ὁ ὑπηρετῆς του σὲ μένα...

Καὶ πραγματικὰ, ἐνὸ καθόμουν ἀναποφάσιστη ἀκόμα στὴν πόρτα τοῦ δωματίου μου, εἶδα ἔξαφνα νὰ μὲ πλησιάζῃ μὰ σπὰ καὶ ἀκούσα μὰ φωνὴ — τὴ φωνὴ τοῦ ντὲ Μερσιέ — νὰ μοῦ λέγῃ:

— Ἀνησυχῆσατε, κυρία;... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί συνέβη. Καθὸς ἐλήγαινα στὸ δωμάτιό μου νὰ κοιμηθῶ, βρήκα τὸν Ἰωσήφ νὰ κρυφοκρυπατῆ ἀπὸ τὴν κλειδωνὰ στὸ δωμάτιό σας... Τὶ ἤθελε;... Μυστήριον... Ἀσφαλῶς θὰ ἔχη δωροδοκηθεῖ ἀπὸ τὸν Γάστονα καὶ σὰς κατασκοπεύει...

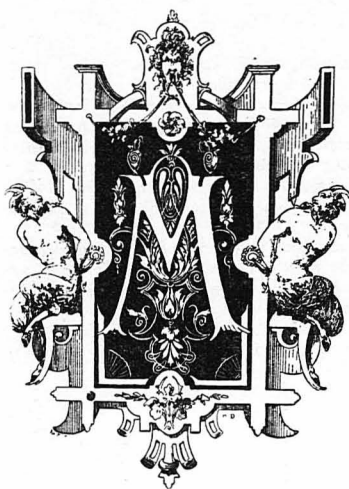
Ἡ τελευταῖες αὐτὲς λέξεις τοῦ μοῦ ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωσι... Μ' ἔκαναν νὰ φαντασθῶ ὅτι πραγματικὰ ὁ Γαστὼν εἶχε δωροδοκῆσει

'Ενὸ ἡ Λουίζα μ' ἐχτένιζε, ἡ σκέψι μου πετοῦσε στὸν Γάστονα.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Η ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

ΙΑ ὄμορφη ἀνοϊξιάτικη βραδεία, πὺ ἡ φύσι δὴν εὐόδιαζε ἀπὸ ἀρώματα κ' ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε σάν κανένα γαλανόλευκο φῶρεμα κεντητό, τ' ἀστέρια εἶδαν ἀπὸ ψηλά νὰ κάθεται πλάι στ' ἀσημένιο ρέμμα τοῦ Λάδωνος τὸν Πάνα, τὸν θεὸ τῶν βοσκῶν.

Ἡ σελήνη λουζόταν στὰ κύματα τοῦ ποταμοῦ καὶ ἡ αἶρα κρυφούλωνε ἀνάμεσα ἀπ' τὶς φυλλωσιές. Πιὸς ξέρει ἂν δὲν ἦταν κ' αὐτὴ ἐρωτευμένη σάν τὸν Πάνα!

Ἡ σιωπὴ τῆς νύχτας ἄφρινε τὸν τραγοπόδι θεὸ νὰ δνειροτολῆ μὲ τὴν ἡσυχία του καὶ μόνο τὸ μουρμουρητὸ τῶν φύλλων ἐτάραζε κάτου-κάτου τοὺς γλυκοὺς του ρεβασισμοὺς.

Ἡ Ἀρκαδία κοιμόταν παραδομένη στὶς ἀγκάλιες τοῦ Μορφέως καὶ μόνο λιγοστοὶ βοσκοὶ ἔβωσκαν τὰ κοπάδια τους, σκόρπια στὰ χορτάρια.

Αὐτὴ τῆ νύχτα διῶλεξε ὁ Πάνα, ὁ τραγοδιστὴς Θεός, γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴ Σύριγγα, τὴ θυγατέρα τοῦ Λάδωνος, πὺ ἡ ἀγάπη τῆς τὸν ἐφλόγιζε σύγκορμα.

Κόντευαν περὶ μεσάνυχτα καὶ ἡ Σύριγγξ δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμα γιὰ νὰ λούσῃ τὰ πλοῖσια μαλλιά της μέσα σὺ ἀσημένια νερά πὺ κλυοῦσαν. Σημέρωνε ἡ γιορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἡ παρθένος τῆς Ἀρκαδίας θὰ πῆγαιαν νὰ στεφανώσουν μὲ λουλούδια τὸν βωμὸ τῆς. Ἡ Σύριγγξ θὰ τις ἀκολουθοῦσε τάχατες κ' αὐτῆς.

Αὐτὰ συλλογιζόταν ὁ Πάνα, ἀλλὰ εἶχε πᾶντα τὴν ἀπαντοχὴ πὺς θάβλεπε τὴν ἀγαπημένη του. Στὸ μετᾶξύ εἶχε κρυφτεῖ σ' ἕναν πεκνὸ κισσὸ, σάν περὶστρεφτὴ σπὴ φραγιὰ του, καὶ σιγοτραγουδοῦσε ἕνα παλιὸ τραγοῦδι.

Ἐξαφνα ἄκουσε νὰ τριζῆ ἕνα ξερὸ κλωνάρι καὶ σηκώθηκε ξαφνιασμένος ἀπ' τὴ θέσι του.

Ἦταν ἡ Σύριγγξ, ἡ ἀγαπημένη του, τὸ πλάσμα τῶν δνειρῶν του!...

Ὁ ἐρωτευμένος θεὸς συγκλονίστηκε ἀπ' τὸν πόθο του καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τῆς γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ καὶ νὰ τὴ σφιχτῆ μέσα στὴν ἀγκυλιά του.

Ἡ κόρη τοῦ Λάδωνος δμως, μόλις τὸν εἶδε, ἄρχισε νὰ τρέχῃ πλάι σπὸν ποταμὸ μ' ὅλη τῆς τὴ δύναμι, σάν κανένα γρήγορο ἔλαφι.

Καθὼς κατοῦσε τὸ πόδι της ἀπάνω σπὴν ἀνθισμένη γλῶν, ἔπαιρνε ἀπ' τὸν κρινὸ τὴ γλυκεῖα του ἀνάσα κ' ἀπὸ τὸ νάρκισσο τὸν μυρωμένο του ἀναστεναγμὸ.

Ὁ Πάνα ἰκέτευε τώρα τὴν ἀγαπημένη του καὶ στὰ χεῖλι του πλανιόταν ἡ γλυκύτερη λέξι κ' ὁ γλυκύτερος σκοπός:

— Σ' ἀγαπῶ!...

Τ' ἀστέρια σβύνανε κ' ἡ νύμφη τῆς Ἀρκαδίας ἔτρεχε, ὄλο ἔτρεχε, γλυτρωθῆντας σάν ἀνεμοπτόρρονη

τὸν Ἰωσήφ κ' διτὸ ἐ τελευταῖος μοῦ εἶχε δώσει ραντεβὸ τὰ μεσάνυχτα δῆθεν γιὰ νὰ προθῆ σὲ ἀποκαλύψεις, πραγματικὰ δμως γιὰ νὰ μὲ παρασύρῃ σὲ καμμιὰ παγίδα. Μετάνοιωνα γιὰτὶ εἶχα πιστέμει στὰ λόγια του καὶ δὲν ἐδίδοσα ν' ἀποκαλύψω τὰ πάντα σπὸν ντὲ Μεροσέ, γιὰ νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του.

Ἐκεῖνος, δταν μὲ ἄκουσε, φάνηκε πολὺ παραγμῆνος. Ἐμεινε λίγη ὥρα σκεπτικὸς καὶ κατόπιν μοῦ εἶπε:

— Βλέπεις, παιδί μου, πόσους κινδύνους διατρέχεις; Βλέπεις πόσο ἰσχυρὸς εἶνε ὁ ἐξᾶδελφός σου, ἀφοῦ κ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν παλιὸ μου ὑπνρέτη κατώρθωσε νὰ δωροδοκῆσῃ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ κατάσκοπό του... Ὡ! πόσο φοβόμαι γιὰ σᾶς... Ἀσφαλῶς ὁ Γαστάν θὰ ξερετὸ τὸ ἀσπλό μας... Πρέπει νὰ τὸν περμενοῦμε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ... — Ἀλήθεια! φώναζε ἐγὼ περὶύρορμη. Καὶ τί πρέπει νὰ γίνῃ;... Πῶς θὰ σωθῶ;...

— Τὸ μόνο πὺ θὰ σᾶς σώσῃ, εἶνε νὰ δεχθῆτε νὰ γίνετε σὺγγῶς μου... Αὐτὴ εἶνε ἡ μὴν λύσις, ἀγαπητῆ μου... Πρέπει ἀριστὸ κιάλας νὰ γίνῃ ὁ γάμος μας...

(Ἀκολουθεῖ)

τρογύνα μὲς ἀπὸ τὰ χεῖρια τοῦ ἐραστῆ τῆς.

Ἄλλ' ἔξαφνα τὸ μακρὸ τῆς φῶρεμα μὲτέτριξε ἀνάμεσα στοὺς κλώνους ἐνὸς κισσοῦ, πὺ ἤθελε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ Πάνα τὴν ἐξύγωσε τότε κ' ἀνοῖξε τὴν ἀγκυλιά του. Ἄ, ἐπὶ τέλους, θὰ τὴν ἔκανε δικὴ του!...

Ἄλλ' ὄχι... Ἡ ἐπιθυμία του δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ πραγματοποιηθῇ. Ὁ Πάνα ἀγκυλιάσε τὸ κενὸ καὶ σωριάστηκε καταγῆς, χωρὶς ν' ἀγγίξῃ ἐκεῖνην πὺ ποθοῦσε.

Ἡ νεράιδα, βλέποντας πὺς κινδύνευε νὰ παστῆ, εἶχε ριχτεῖ στὸ ποτάμι καὶ καθὼς ἀπομακρύνόταν τώρα κολυμπώντας, τὰ μαλλιά της ἔπλεαν ἀπάνω στὸ νερὸ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ χαράματα ὁ ἀτελεισμένος ἐραστὴς καθόταν στὰ βουνά τῆς Ἀρκαδίας καὶ κίτταζε τὸν ἥλιο πὺ ἀνάτελλε ἀπὸ πέρα.

Ἦταν πρῶτὴ περὶ, ἀλλὰ ὁ Πάνα ἔξακολουθοῦσε νὰ βλέπῃ τὰ δνειρα τῆς νύχτας πὺ πὺ ξανάφερναν μπροστὰ του τὸ πρόσωπο τῆς ἀγαπημένης του.

Ἦταν ἡ γιορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα κ' ἡ παρθένος ἔφεραν μέσα σὲ κἀνιστρα δροσερὰ λουλούδια, προωρισμένα γιὰ τὸ ἀγάλμα τῆς θεᾶς.

Ἄλλες ἀπ' αὐτὲς ἔπλεκαν στεφάνια κ' ἄλλες ἀπὶθωναν φροῦτα στὴ βᾶσι τοῦ ἀγάλματος.

Ἡ Σύριγγξ καθόταν σὲ μῖαν ἄσκη σιωπῆς καὶ παρακαλοῦσε τοὺς θεοὺς νὰ τὴ λυτρώσουν ἀπ' τὸν Πάνα πὺ τὴν ἐνοχλοῦσε μὲ τὶς ἐρωτικές του ἐκδηλώσεις.

Ἐφτασε μεσημέρι κ' ἡ Σύριγγξ ἔμεινε ἀκόμα γονατισμένη μπρᾶς στὸ ἀγάλμα μόνη της, ἐνῶ ἡ ἄλλες παρθένες εἶχαν γιῶσει στὶς κατοικίες των.

Ἐβράδυνασε κ' ἡ Σύριγγξ δὲν εἶχε φύγει ἀκόμα ἀπ' τὸ ναὸ... ***

Ὅταν ἔφτασε ἡ δευτέρα νύχτα, ἡ Σύριγγξ ἀποράπισε νὰ καταφύγῃ στὰ μάγια, γιὰ νὰ μπορῆσῃ νὰ σβύσῃ τὸ αἰσθημα πὺ εἶχε ἀνάγει μέσα στὴν καρδιά τοῦ Πανός.

Ἡ σελήνη βροσκόταν μεσοφάνα κ' ἦταν ἡ καλύτερη ὥρα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Ἡ Σύριγγξ γυροῦσε τώρα στὶς βουνοκορφές γιὰ νὰ μαζέψῃ μαγικὰ βοτάνια, δταν παρουσιάστηκε ἐκεῖ κοντὰ της καὶ ὁ ἐρωτευμένος θεός.

Μόλις τὸν εἶδε, ἡ Σύριγγξ ἐγλώκασε καὶ κίτταζε τρομαγμένη γύρω της. Ἄλλὰ δὲν εἶδε τίποτε... Παντὸν ἐρημιά καὶ φριχὴ!...

Ὁ ἐκθρός ἦταν κοντὰ της κ' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ τὴν ἔπαινε. Ἡ Σύριγγξ ὤρμησε νὰ φύγῃ κ' ἔπεσε γιὰ νὰ γλυτώσῃ μὲς σπὸν ποταμὸ πὺ πῆγαζε ἀπὸ τὸ βουνό.

Εἶχε νομίσῃ πὺς ἐσώθηκε, δταν ἔξαφνα εἶδε πίσω της νὰ σκίθῃ τὰ κύματα κ' ὁ Πάνα πὺ εἶχε παρακαλέσει τοὺς θεοὺς νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἱκανότητα νὰ κολυμπᾷ γιὰ νὰ μπορῆσῃ νὰ τὴ φτάσῃ...

Ἄλλὰ ἡ Σύριγγξ παρακάλεσε τότε μὲ τὴ σειρά της τοὺς θεοὺς νὰ τὴ λυτρώσουν ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ διώκτη της:

— Θεοί! φώναζε ἀτελεισμένα. Γλυτώστε με ἀπ' τὰ χεῖρα τοῦ Πανός!... Ἄς γίνω μὲ κάλομα μέσα στὸ ποτάμι...

Καὶ ἡ ἰκεσία της εἰσακούστηκε.

Ἔτσι, τὴ στιγμὴ πὺ ὁ τραγοπόδης θεὸς ἦταν ἔτοιμος ν' ἀγκυλιάσῃ τὴν κόρη τῶν δνειρῶν του, ἔσπριξε στὰ χεῖρα του ἕνα λυγρὸ κάλαμο πὺ τὰ φύλλα του σάλευαν ἀπάνω ἀπ' τὸ νερὸ... ***

Ἀπὸ τότε ὁ Πάνα καθόταν περὶύλοπος κάθε βράδου στὴν ὄχθη τοῦ Λάδωνος καὶ κίτταζε τὰ νερά του τὰ καθάρια. Καὶ κάθε φορὰ πὺ περνοῦσε ὁ ἀγέρας μὲς ἀπὸ τὶς τρύπες τοῦ κάλαμου του, ἐννοιαθε τὸν ἦχο πὺ ἔβγαζε σάν παρηγοριά γιὰ τὴν πονεμένη του ψυχὴ!...

ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

(Τοῦ ΧΑ-Γ-ΝΕ)

Ἐνα πρῶτὸ δόλολαμπορ σπὸν κῆπο μου νὰ περπατήσω βῆγκα πιρακμένους.

Τ' ἀνθὴ δροσάτα κρυφομίλαγαν, μὰ ἐγὼ σκεφτὸς ἐδάδιεθλα θλιμμένους.

Τ' ἀνθὴ σάν μ' εἶδαν κἀτὶ κρυφομίλισαν μὲ πόνο, κ' ἔπειτα δευὰ μου ἔλενε: — Ἀχ, μὴν κρατᾶς θυμὸ στὶς ἀερεφούλες μου ὅπου ἀγαπᾶς, γλωμὲ καὶ λαμπρῆνε... ***

Μετᾶφρ. Μ. ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ

ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ

(Ἔργον τοῦ Ε. Ἀϊζελέν)